

Let's Quit is begonnen als vriendenbandje

door Twan Hofman. vrijdag 28 december 2007

Let's Quit. foto Ralph Colaris
- EINDHOVEN - Na drie albums, twee mini-cd's, enkele honderden concerten, meer dan 50 muzikanten en heel veel liters bier staat skaband Let's Quit nog altijd fier overeind.

Deze maand bestaat de Eindhovense band twintig jaar en dat wordt morgen gevierd met een speciaal concert in de Effenaar.

Let's Quit begon in 1987 als een vriendenbandje. Zelf liepen ze al een poosje met het idee om de handen ineen te slaan, maar er was een duwtje voor nodig om er daadwerkelijk iets van te maken. Ongevraagd werden de heren als band ingeschreven voor het vijftienjarig jubileum van hun middelbare school, en vanaf dat moment moesten ze wel. "We waren allemaal aan de dunne van de zenuwen!", verzucht trompettist Albert Koffeman. "Wat wil je? We hadden pas een keer bij mijn ouders gerepeteerd en we hadden maar een paar nummers, waaronder 'I shot the sherrif' en 'Food for thought', van UB40. Maar we hebben het toch maar gedaan, voor tweeduizend man publiek twee keer dezelfde set spelen in het Philips Ontspannings Centrum."

Het optreden staat nog ergens op tape, meent tenorsaxofonist Joost van Leeuwen. "Alles ging perfect: de mensen vonden het erg leuk en we hebben er meteen onze bandnaam aan overgehouden. Zo zie je maar dat we het toen al niet erg serieus namen."

In daarop volgende periode ontpopte Let's Quit zich als een skaband met engagement, geïnspireerd door bands als The Specials, Bad Manners en Madness. Veelbesproken onderwerpen in hun teksten zijn dierenleed, liefde en vriendschap. Volgens beide blazers komt die 'andere richting' vooral voort uit het brein van zanger Bas van Dijk. "Als die een nummer schrijft, verzint hij niet niet zomaar een deuntje. Hij heeft altijd een compleet nummer in zijn hoofd, inclusief de akkoorden, de melodie en de tekst, en dat is ongelooflijk knap", vindt Van Leeuwen. Hoogtepunten zijn drie concerttoeren door voormalig Joegoslavië en een nieuwe versie van de klassieker 'Ben ik te min' (1997) met protestzanger Armand. "Dat was een idee van een platenlabel uit Nijmegen (New Road Music, red.). Ze waren er zo van overtuigd dat het een hit zou worden, dat ze de promotie maar achterwege lieten," herinneren de heren zich. "Toen we met Armand werden uitgenodigd voor een optreden bij het televisieprogramma Kopspijkers, liep alles echter in de soep. Armand kwam veel te laat. We hebben dat optreden nog gedaan, maar de stress zat er bij de redactie zo in, dat Spijkerman ons in elk geval nooit meer zou draaien."

Desondanks maakte de Eindhovense skaformatie behoorlijk naam in het Nederlandse clubcircuit. Met een sterk wisselende bezetting -in totaal passeerden maar liefst 54 muzikanten de revu, onder wie opvallend veel drummers met de naam Hans- speelde de band geruime tijd zestig optredens per jaar. Ook maakten ze de nodige uitstapjes naar België en Duitsland en waren ze van de partij op het eerste Dutch Ska Festival in Utrecht.